

Amore di amore

THEATER FROEFROE

De maskers vallen af

Tom Permentier

Gezien op 15 januari 2026

CC Mortsel

“Deed het pijn toen u uit de hemel viel?” Lucia is misschien wel de eerste, maar zeker niet de laatste engelachtige schoonheid die deze vleierij aan de wellustige lippen van Giacomo Casanova ontlokt. Theater FroeFroe vertelt in ‘Amore di amore’ het verhaal van beide geliefden op jonge en latere leeftijd. Een verhaal van trouw en ontrouw, van manipulatie en *vrouwipulatie* en van vrije en gebonden liefde. Op conceptueel vlak is dit jongerentheater een schot in de roos, maar het gekunstelde script werkt vaak tegen.

25 JANUARI 2026

De verleidingskunsten van de avontuurlijke edelman Casanova (1725 – 1798) moeten wel heel berucht geweest zijn, dat ze zoveel legendes over de eeuwen heen hebben gevoed. In 2003 schreef de Nederlandse auteur Arthur Japin ‘Een schitterend gebrek’, waarin de zeventienjarige losbol eeuwige trouw belooft aan de nog jongere dienstmeid Lucia, die kort nadien wordt getroffen door de builenpest. Uit schaamte verdwijnt ze zonder een spoor na te laten. Uiteindelijk weet ze te overleven als courtisane onder de schuilnaam Galathée. De mysterieuze sluier die haar gepokte gezicht bedekt, maakt haar des te aantrekkelijker voor menig parvenu. Zo loopt ze uiteindelijk ook Casanova weer tegen het lijf.

De hormonen gieren door de zaal tijdens de schoolvoorstelling.

Theater FroeFroe maakte met behulp van Thomas Janssens een vrije bewerking van Japins roman. Vrouwen van vlees en bloed delen in ‘Amore di amore’ het podium met mannen van stof. De poppen, het handelsmerk van FroeFroe, zijn ook nu een heerlijke combinatie van grotesk en aandoenlijk. Wanneer Lucia/Galathée, gespeeld door Tanya Zabarylo, mannen verwijt dat ze

hersenloos zijn en daardoor gemakkelijk te manipuleren (al dan niet met een vette knipoog naar het publiek) krijgt dat statement een extra betekenislaag door het gebruik van poppen.

Casanova is dan weer een buitenbeentje in 'Amore di amore'. Dit personage wordt immers niet gespeeld door een pop, maar door actrice Marianne Loots. Het past bij de grootste manipulator aller tijden dat hij in deze voorstelling niet als een marionet wordt bediend. De genderswitch in de vertolking, als onderdeel van een sterk statement, geeft het jonge publiek extra stof tot nadenken. Tijdens de schoolvoorstelling die ik bijwoon gieren de hormonen door de zaal. Lucia en Casanova kunnen nog geen sok uittrekken of het puberale gejuich steekt de kop op.

Tussen oud en nieuw

Het decor bestaat uit doorschijnende gordijnen waar schilderachtige interieurs op geprojecteerd worden. Ze brengen de toeschouwer terug naar het Venetië van de achttiende eeuw. Uitgerekend de carnavalsstad is de perfecte setting voor een liefdesverhaal waarin maskers en sluiers de hoofdrol spelen. Ze worden niet alleen gebruikt om de waarheid te verdoezelen, ze maken ook van sommige personages archetypes, zoals de roddelantes in de nachtclub. De tronies van de poppen sluiten hier naadloos bij aan. Evenzeer in Venetiaanse traditie lijkt het op den duur dat de maskers meer onthullen dan verbergen, tot ze uiteindelijk afvallen in de ultieme confrontatie tussen Lucia en Casanova.

Oud en nieuw komen samen in de muziek en in de dialogen.

Voor de muzikale omlijsting tekenen Nelle Bogaerts en Jessica Boyeleba Balehen, die de ene keer het verhaal actualiseren met invloeden van techno, en de andere keer periodiseren met klassieke elementen. Gewapend met cello, klavier en slagwerk levert het duo gewaardeerde muzikale bijdrages aan de voorstelling. De actrices zingen op tijd en stond een stukje mee. Hun vocale prestaties zijn dankzij een grote portie theatrale inleving degelijk maar niet uitmuntend. Daardoor is bijvoorbeeld het spookachtig gekrijs van een imposante kraai, die de zwarte dood symboliseert, niet alleen demonisch maar ook een tikje irritant.

Oud en nieuw komen eveneens samen in de dialogen. De hoofdtoon van barokke hoffelijkheid wordt aangelengd met hints van straattaal. Het duurt even voor mijn oren zich aanpassen aan die manier van spreken, en uitgerekend in de openingsscène is de woordenstroom niet gering. Lucia richt daarin het woord afwisselend tot het publiek en haar medespelers. Ik moet op mijn qui-vive zijn om de expositie van het verhaal te kunnen volgen. De gemaniëerde taal past bij de omhooggevallen klunzigheid van de poppenkarakters, maar de bijhorende buigende intonatie ergert me al snel.

Het script is doorspekt met catchfrases en holle frases.

Het script draagt bij aan die ergernis. Het is doorspekt met *catchfrases*, zinnen die tegelijk gevat en diepzinnig moeten zijn, maar uitspraken als "Weet ge wat het ergste is aan flashbacks? Ge kunt er niet aan ontsnappen" of "Ge kunt alleen iets leren waar ge nog geen weet van hebt" klinken vooral hol. Daarenboven is de structuur van het verhaal soms wat mank. Hoe fijn ik het ook vind om het

vrolijke lied 'Rataplan' van operadiva Maria Malibran (1808 – 1836) op de planken te horen, het lijkt in 'Amore di amore' de vertelling eerder af te remmen dan te dienen.

Volgens een oud cliché is een marionettentheater pas geslaagd als het publiek de touwtjes van de poppen niet meer opvalt. Dat gezegde wordt doorgetrokken naar andere kunstkakken: wie in de cinema wordt meegesleept door een sterk verhaal, vergeet dat die naar een film kijkt. 'Amore di amore' is zonder twijfel een boeiend kijkstuk waarin interessante ideeën worden aangekaart, maar door een aantal gebreken in de uitwerking ervan, zie ik zo nu en dan de letterlijk en figuurlijk meer touwtjes dan poppen.